
Tattvartha SaravaliH

तत्त्वार्थसारावलिः

Document Information

Text title : Tattvartha SaravaliH

File name : tattvArthasArAvaliH.itx

Category : vishhnu, venkateshwara

Location : doc_vishhnu

Author : subrahmaNiyayogi

Proofread by : Rajesh Thyagarajan

Description/comments : From Stotrasamuchchaya 2, Edited by Pandit K. Parameshwara Aithal

Latest update : May 10, 2023

Send corrections to : sanskrit@cheerful.com

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

June 29, 2023

sanskritdocuments.org

तत्त्वार्थसारावलिः

१

श्रीमद्भेङ्गुटनायकं श्रुतिशिरःसीमन्तिनीवल्लभं
लक्ष्मीप्राणधवं भुवःपतिमजं सर्वेश्वरं सद्गुणम् ।
शङ्खं यकमथाभयं वरमथ स्वैः पाणिभिः सन्ततं
बिभ्राणं भगवन्तमार्तिहरणं वन्दे मदिष्टार्थदम् ॥ १ ॥

श्रीशेषाद्रिनिवासिनं स्मितमुषं यन्द्राननं श्रीपतिं
वागीशादिसुरेन्द्रवन्दितपदं वन्दे हरिं सुन्दरम् ।
ज्ञानानन्दधनं श्रुतिस्तुतगुणं सर्वज्ञमात्मेश्वरं
सर्वापद्रिनिवारकं य सद्यं सत्यं परं शाश्वतम् ॥ २ ॥

श्रीमद्भेङ्गुटनाथ तावकपदं दीनार्ति विच्छेदनं
कामप्रापकमर्थिनां कलिमलप्रध्वंसि सेव्यं सुरैः ।
कल्याणाकरमाश्रितोऽडमधुना किं चिन्तयानन्तथा
भ्रिद्यै मामव माधवाभिलजगत्संरक्षणैकव्रत ॥ ३ ॥

व्याधिव्यालविषं निर्बर्ह्य विडुगाधीशयान प्रभो
मोडध्वान्तहरे हरे प्रणामलामत्तेभविद्रावणे ।
श्रीमद्भेङ्गुटनाथ मामक मछादारिद्येदावानलं
कारुण्यामृतवर्षिणा प्रशमयापाङ्गेन पश्यन् मुहुः ॥ ४ ॥

रुणानां निजपा दमाश्रितवतां भीतात्मनां यत्कलौ
क्षिप्रारोग्यविधायकं ज्वरहरं सौभ्याभयेष्टप्रदम् ।
लक्ष्मीशं वरवेङ्कटायलपतिं धन्वन्तरिं धार्मिकं
पक्षीन्द्रध्वजमक्षयं सकरुणं वैद्येश्वरं प्रार्थये ॥ ५ ॥

ब्रह्म ब्रह्महरीशरूपमहितं मायागुणैर्वस्तुत-
स्त्वामाहुः श्रुतयोऽथ निर्गुणमिमाः श्रीवेङ्कटेश प्रभो ।

कार्यत्वाज्जगतोऽस्य डेतुरभिलैः कर्तेति नैयायिकै-

स्त्वं ज्येवाह नुतोऽसि वेदकलितैः शब्दैस्तथा बोधितः ॥ ६ ॥

नाकेन्द्रादिनिकेतनाय नलिनद्धप्रतिद्धद्धद्ग-

रभ्याय प्रतिपन्थिदैत्यदमनायास्तु श्रियः प्राप्तये ।

नाथाया स्मदभीप्सितस्य निगमान्तालङ्कियाशोभिने

निर्निद्राय समस्तज्ज्वजगतीसंरक्षिणे मङ्गलम् ॥ ७ ॥

यन्द्रस्येव हि यन्द्रिका तव विभो सन्तोषिका या कृपा

ज्वेषु स्वत एव सिध्यति ततः स्याद्विष्टमस्माद्दृशाम् ।

किं सम्प्रार्थयते स्तनन्धयशिशुस्तन्मातरं मे पथो

देहीतीश्वर नेच्छतामपि शिवं श्रीवेङ्कटेशार्पय ॥ ८ ॥

वन्दे वेङ्कटनायकाङ्घ्रियुगलं वन्दामन्दारकं

वन्दे तत्करपद्मयुग्ममनिशं वृन्दारकेष्टप्रदम् ।

वन्दे तन्नयनारविन्दयुगलीमिन्द्रादिकेन्द्विन्दरा-

नन्दार्थामपि योर्ध्वबाहुयुगलं यच्छङ्खयकान्वितम् ॥ ९ ॥

ध्यायामि श्रुतिशाप्तिपल्लवपदं द्रक्ष्यामि लक्ष्मीपतिं

सेवे सर्वं सुभ्रप्रदं सुरवरं श्रीवेङ्कटाद्रीश्वरम् ।

सख्यित्सौभ्यमयं स्मरामि सततं सर्वज्ञामात्मेश्वरं

विष्णुं जिष्णुमनन्तसद्गुणगणं सर्वस्वतन्त्रं विभुम् ॥ १० ॥

ज्वानामुपभोगसाधनवपुः कारुण्यतः कल्पय-

न्निष्टप्राप्तिमनिष्टवर्जनमपि प्रभ्याय्य यादृष्टतः ।

तत्सम्पादककर्ममार्गमपिलं तस्मान्निवृत्तिं विभो

वेदैस्त्वं विशदीकरोषि भगवन् श्रीवेङ्कटाद्रीश्वर ॥ ११ ॥

शेषाद्रीश्वर तावकान् गुणगणान् वक्तुं कृपाभृद्दरो

नालं कोऽहमतीव मन्दघिषणश्चेतः परं काङ्क्षति ।

तन्मे साहसमद्य पूर्णशशिनां यादुर्तुमिच्छावतो

ऽिम्भस्येव मुहुर्निरीक्ष्य सदयं मां पाहि लक्ष्मीपते ॥ १२ ॥

नाथ त्वं पुरुषोत्तमोऽसि कमला पत्नी वरा देवता

पुत्रः पद्मभवश्च वाहनमहो ताक्षर्यस्त्रयी विग्रहः ।

शस्त्रं यापि सुदर्शनं निजवपुः सख्यिन्मयं सद्गुणं

त्वं यानन्दधनोऽसि वेङ्कटपते मां पाहि विश्वेश्वर ॥ १३ ॥

उन्मीलत्पुलकाङ्कुरं सुभजलस्राव्यक्षिडर्षोन्मिष-

द्व्यत्यस्ताक्षरगद्गदस्वरमुदूढप्रीतिसत्सात्त्विकम् ।

लोकव्यापृतिवर्जितं निजमुषैकावासलक्ष्यं कदा

श्रीमद्भेङ्कुटनाथ ते पद्युगं द्रक्ष्याम्यखंडं निर्भयः ॥ १४ ॥

श्रीमद्भेङ्कुटनायकाङ्घ्रिकमलं श्रद्धातटाकोदितं

भक्तिध्यानतपोजलस्थितमपि स्वास्तिक्यकन्दोद्भवम् ।

वेदान्तार्कुरुयिस्कुटं सकलयैतन्यस्कुरद्धमभरं

त्राणोदारमरन्दशक्तिसुभसंवित्सत्यरूपं भजे ॥ १५ ॥

द्वैतध्वान्तद्विवाकरे मुरडरे मध्वादिविध्वंसके

सत्तामात्रशरीरिणि प्रियतमे सर्वस्य जन्तोः शिवे ।

आनन्दात्मनि चिन्मये निरुपमे मूलप्रकृत्याश्रये

सर्वज्ञे सकलेश्वरे विडरतु श्रीवेङ्कुटेशे मतिः ॥ १६ ॥

श्रीमद्भेङ्कुटशैलनाथ भगवन् मामधे दीनं विभो

श्रामंश्राममपेक्षितामिदृतिषु भ्राम्यन्तमप्राप्तितः

त्वामेवाश्रितलोककरक्षणायाणं स्वामीति मत्वा दृढं

नामैवेश्वर ते स्मरन्तमघडन्नानन्द्य श्रीपते ॥ १७ ॥

यस्याद्रिः स्पृशतामधान्यपनुद्यत्यह्वाय यत्सन्निधि-

वैकुण्ठादतिरिच्यते यद्दुदरं ब्रह्माण्डकोट्याश्रयम् ।

यन्नाम स्मरतां मनोरथततिः सार्थैव यद्भक्तिमागू-

ञ्जुयाद् वेङ्कुटनायकः स भगवानस्मान् भयात् त्रात्विड ॥ १८ ॥

श्रीशेषाद्रिविडारिणं कृतजगत्संरक्षाणं यद्विणं

श्रीवत्साङ्घ्रितवक्षसं कनकभासंस्पर्धिंसाद्भाससम् ।

कस्तूरीधनसारकुङ्कुममिलत्कालेयकालेपनं

कल्याणैकनिकेतनं भज मनः कौमाररूपं हरिम् ॥ १९ ॥

श्रीमद्भेङ्कुटनायकस्य सकलप्राणिप्रियस्य प्रभो-

र्लक्ष्मीनेतुरन्तापुण्यकलदस्योदारदानस्य य ।

दातुश्चाडमिडास्मि सम्प्रति पुमर्थार्थप्रतिग्राह्यतो

दारिद्र्यं न ममास्ति पुष्कलधनग्रामस्य यर्णं कुतः ॥ २० ॥

श्रीकान्तं शरदिन्दुकान्तिडसितं श्रेयस्करं प्राणिनां

पाकारिप्रभुभामार्यितपदं पाथोजरभ्येक्षणम् ।
लोकाणां जनस्थितिप्रलयकृत्स्नीलाविलासं हरिं
नाकारातिरिपुं निरस्तदृशितं श्रीवेङ्कटेशं नुमः ॥ २१ ॥

यक्षुर्दक्षिणमञ्जपोषणरतं सव्यं तदञ्जात्मकं
पादावञ्जनिभौ करे य विलसत्यञ्जं तु यस्याञ्जजः ।
सूनुश्चाञ्जनिकेतना भगवती पत्नी य नाभौ स्वके
भात्यञ्जं भुवनत्रयं स भगवानव्यात् स शेषाद्रिराट् ॥ २२ ॥

दीनानाथदयालुना भगवतानूनप्रभावेन य
ज्ञानानन्दधनेन येतनगणत्राणप्रवीणेन य ।
श्रीनाथेन गुणैकतानतनुना श्रीवेङ्कटस्वामिना
को नामर्तिहरेण जन्तुरधुना न स्यात् सनाथः कलौ ॥ २३ ॥

सत्यानन्दसिद्धम्बुधौ गुणमण्डिस्थाने य मुक्ताश्रये
कारुण्योर्मिकलापिनि श्रितसमस्तप्राणिवर्गे तथा ।
ब्रह्माण्डाह्वयबुद्धौ धनमडामायावल्भे त्रयी-
धोषे श्रीमति वेङ्कटेशजलधौ येतो मदीयं प्लवः ॥ २४ ॥

यन्नामस्मरणप्रवीणजनतानन्दोपभोगैकभू-
र्यत्यादाभ्युरुद्धयीप्रणतिरध्यापन्नवृत्तिप्रदा ।
यत्साक्षात्तरणं नरस्य पुरुषार्थामौ भवेत् कारणं
श्रेयोदानयणं करार्पणकृते तं वेङ्कटेशं भजे ॥ २५ ॥

सुब्रह्मण्ययमुज्ज्वलितस्तुतिमिमां श्रीवेङ्कटाद्रीशितुः
सौभाग्योपययप्रदां श्रुतिमयीं तत्त्वार्थसारावलिम् ।
यः प्रातः प्रतिमन्ववारमनिशं भक्त्या पठेत् सादरं
तस्येष्टार्थसुभासिबोधविजयारोग्यायुरासिर्भवेत् ॥ २६ ॥

२

श्रीवेङ्कटायलनिकेतनमाश्रयामः
श्रीभूसनाथमभिलात्मशरण्यपादम् ।
श्रीमन्ति यद्भजनशीलकुलानि लोके
धन्यानि धीबलतपःसुभकीर्तिभाञ्जि ॥ २७ ॥

यत्पाददर्शनपवित्रितलोचनानां

यत्पुण्यनामपरिकीर्तनपुण्यवाच्याम् ।

श्रेयांसि नित्यसुखभानि नृणां भवन्ति

श्रीवेङ्कटाचलपतिः परिपातु सोऽस्मान् ॥ २८ ॥

सख्यित्सुभादिदमजायत वर्तते य

सख्यित्सुभे लयमुपैति जगत् समस्तम् ।

सख्यित्सुभं तदिति वेङ्कटशैलनाथ

शुद्धाद्रयं श्रुतिरिडाड तत्र स्वरूपम् ॥ २९ ॥

पूर्वामृतधुतिलसद्गहनस्य पद्म-

पत्राभदीर्घनयनस्य रमाधिनेतुः

श्रीवेङ्कटाद्रिवसतेः कमनीयरूपं

कल्याणं भवतु लोचनगोचरं नः ॥ ३० ॥

आराधितोऽपि भगवन्नधुना कलौ त्वं

किं नाम यच्छसि सुभं सकलास्तिकेत्यः ।

गोमांसभाटिवशवर्तिनि भूतले य

गोविप्रसौम्यकरणे किमु भीजमस्ति ॥ ३१ ॥

आरोग्यदायिनि तपः क्लृप्तातरि त्व-

यीशे समस्तजगतां श्रितकल्पवृक्षे ।

श्रीवेङ्कटाद्रिनिलये वरदे प्रसन्ने

नाडं बिभेमि दुरिताभयदुःखसङ्घात् ॥ ३२ ॥

यन्द्रश्चकोरमिव पूर्णतनुः करैः स्वै-

राध्याययत्यमृतगुः सद्यैरपाङ्गैः ।

श्रीवेङ्कटेश भगवन् विषयाभिलाष-

सन्तमश्चित्तमधुना परिपाडि मां त्वम् ॥ ३३ ॥

शुभोपभोग्यजगदाकलनावनादि-

दक्षं दयार्द्रुदयं दयितं रमायाः ।

दामोदरं दरविकस्वरपुण्डरीक-

पत्रेक्षणं भजत पन्नगभूधरेशम् ॥ ३४ ॥

दीनात्मरक्षणानिसर्गदयापयोधिं

मानावनैकभिरुदं निजकिङ्कराणाम् ।

श्रीनायकं श्रितभुजङ्गमराजभूधं
को नाम नाश्रयति चित्सुभरूपमर्था ॥ ३५ ॥

नेत्रोत्सवं निम्बिलसाधुजनस्य नित्यं
श्रोत्रोत्सवं श्रुतिनुतं श्रितवेङ्कटाद्रि ।
दिव्यं उरेर्निम्बिलज्जवशरएयमीडे
रूपं य नाम रमणीयमनन्ययोगम् ॥ ३६ ॥

श्री शेषशैलशिम्भराभरणं रमायाः
प्राणप्रियं श्रुतिशिरः सरिदीशयन्द्रम् ।
वित्तार्थिवित्तदमपारकृपं प्रपद्ये
श्रीवेङ्कटेश्वरमभाएडसुभैकतानम् ॥ ३७ ॥

संसारसागरमपारमिडातितीर्षो-
मर्त्यस्य मृत्युमकरामयजन्तुजुष्टम् ।
श्रीवेङ्कटेश्वरपदस्मरणाडतेऽस्ति
नान्यः प्लवः प्रवितताघिशताकुलस्य ॥ ३८ ॥

दुष्पारकुक्षिभरणोद्यमदुर्विदग्धं
दुर्वारदुःभशतदन्तुरितान्तरङ्गम् ।
दोषैकतानमतिदीनममुं दयालो
देवेश वेङ्कटमडीधरनाथ पाळि ॥ ३९ ॥

अज्ञानपातकमडामयशत्रुचिन्ता-
दुःभर्णदोषशमनाय तवैकमेव ।
श्रीवेङ्कटेश्वरितामृतपानरूपं
दिव्यौषधं न छि ततोऽधिकमस्ति विषणो ॥ ४० ॥

श्रीवेङ्कटेश भगवज्जगतः पितासि
माता य मामकगुरुः परिपालकश्च ।
गर्भस्थितस्य भरणो जनने सहाय-
स्त्वं गर्भिणीं य परिरक्षसि दीनबन्धो ॥ ४१ ॥

कन्धर्पकोटिजनकानपि कांश्चिदीडे
कल्याणजालकलनैकपटीयसोऽन्यान् ।
कल्याधिदावशमनोद्यतवृष्टिधारा-
पूरांश्च वेङ्कटपतेः करुणाकटाक्षान् ॥ ४२ ॥

श्रीवेङ्कटेश भवदीयङ्गपाकटाक्ष-

सञ्जवितस्य सकलेप्सितभोगभाजः ।

विद्भ्रज्जनस्य कलिदोषलवामिशङ्गु

नैवास्ति धर्मपरिरक्षकता यलस्ते ॥ ४३ ॥

कल्याणकल्पतरुभिः करुण कटाक्षैः

कञ्जातदुर्पशमनैः कलयशु धन्यान् ।

अस्माननन्तधरणीधरमौलिवस

लक्ष्मीपते सकललोकशरण्य विष्णो ॥ ४४ ॥

पूर्णाभृतद्युतिलसद्भनय कुल्ल-

पद्मेक्षणाया वरदाभयपाणयेऽस्तु ।

शेषाद्रिमौलिनिलयाय रमासभाय

शङ्भारिभृत्करयुगाय नमःसलस्रम् ॥ ४५ ॥

वैश्रानरोऽस्युदरगः सकलस्य जन्तो-

र्भुक्तात्रपाकरसभोजनदेलवृद्धीः ।

कुर्वन् क्षुधां प्रतिदिनं कुरुषे त्वमेव

भुङ्क्ष्वाद्य वेङ्कटपते परिपाळि मां त्वम् ॥ ४६ ॥

मध्वादिमत्तगजकुम्भविदारणैक-

दक्षोग्रसिंलवपुषे परमेश्वराय ।

विद्याभयाय भजकाभयदाय सन्तु

श्रीवेङ्कटाद्रिनिलयाय नमांसि नित्यम् ॥ ४७ ॥

श्रीवेङ्कटेशभगवच्चरणं भवाब्धिये-

सन्तारणं भजकभावुककारणं य ।

भक्तार्तिसंलरणमर्थिजनेप्सितार्थ-

विश्राणनैकनिपुणं शरणं भजामः ॥ ४८ ॥

अर्थं ङि सर्वजनकाम्यमदुःखलेश-

मानन्दमाङ्गुस्नुभूथ य यं मलान्तः ।

तत्साधनं य भवतीत्युभयात्मकस्तु

श्रीवेङ्कटाचलपतिः स ङि मे पुमर्थः ॥ ४९ ॥

सष्टा रजोगुणयुतः परिपालकस्तु

सत्त्वान्वितश्च तमसा पिडितो निडन्ता ।
 विश्वस्य कारणममुष्य गृणन्ति वेदा-
 स्त्वामेव वेङ्कटपते भगवन् रमेश ॥ ५० ॥
 आपन्निवारणामनाथजनावनैक-
 दीक्षाधुरीणकरुणं जगतां शर एयम् ।
 श्रीशं श्रितामरतरुं शशिसूर्यनेत्रं
 सेवेऽन्वदं सपदि वेङ्कटशैलनाथम् ॥ ५१ ॥
 लक्ष्मीधवाय लसद्दुत्तमसद्गुणाय
 लावण्यरत्ननिधये ललितस्मिताय ।
 लीलाविनिर्मितजगत्तिरक्षणैक-
 शीलाय सन्तु नतयः सततं मदीयाः ॥ ५२ ॥
 कल्याणमूर्तिमभिलाषनिवृत्तिमूल-
 लीलायश्चित्रमडिराजगिरीन्द्रवासाम् ।
 श्रीवेङ्कटेश्वरमन्तमपारवीर्यं
 सेवे श्रियै श्रितजने सद्यं सदैव ॥ ५३ ॥
 विश्वावनव्यसनिने निजडिङ्करेषु
 विश्वासिने विडितदृष्टनिर्बल्लणाय ।
 विद्रावितात्मरिपवे विधिवन्दिताय
 श्रीवेङ्कटाद्रिपतयेऽस्तु मम प्रणामः ॥ ५४ ॥
 आम्नायमुद्दनुजनिग्रहदुग्धसिन्धु-
 निर्भ्रमन्धरसमुद्धरणादि कर्तुम् ।
 पाठीनमूर्तिमपि कञ्चपविग्रहं त्वां
 श्रीवेङ्कटेश भजतां न भयं कदाचित् ॥ ५५ ॥
 आनन्दमाशु सद्यं ह्यभयं विधेहि
 रोगं निरादुरु निर्बल्य चित्तापम् ।
 श्रीवेङ्कटायलपते शरणं त्वमेव
 दैह्यन्नमीश परिपोष्ययुताय मलयम् ॥ ५६ ॥
 श्रीवेङ्कटायलपते शरणागतैक-
 संरक्षणप्रत समस्तसुषुप्तैकधामन् ।
 सखिन्मयाद्भय सनातन सर्वसाक्षिन्

सर्वेश्वरस्त्वमसि मां परिपाडि विष्णो ॥ ५७ ॥

नाथोऽसि मामककुलस्य रमासनाथ

श्रीवेङ्कटेश भगवन् मम य प्रभुस्त्वम् ।

क्षेमङ्कुरेण वरदेन तथाभयेन

मां पालयस्यनिशमीश करेण विष्णो ॥ ५८ ॥

उत्पाद्य मामुदितभोधलवं य कृत्वा

संवर्ध्य लौकिक सुभैरपि कैश्चिदीश ।

श्रीवेङ्कटायलपते तव भक्तमेनं

नित्यं धिनोषि निजसद्गुणान्तिन्तनेन ॥ ५९ ॥

श्रीवेङ्कटेश्वर शिवङ्कुर भूसुराणां

श्रीशेष शैलनिलयाश्रितकल्पशाभिन् ।

श्रेयो विधेहि भगवन् भवदीयपाद-

कैङ्कर्यलक्षणमनन्तसुभानुभूति ॥ ६० ॥

नामाक्षराणि भगवन् भवतः प्रकामं

कामारिमुष्यसुरपुङ्गवसेवितानि ।

तन्वन्तु सन्ततमनन्यगतेरमुष्य

भर्तव्यवर्गभरणार्थमनीषितानि ॥ ६१ ॥

श्रीवेङ्कटायलपतौ जगतां शरण्ये

शुभेश्वरे जगति ङः कलिदोषसङ्गः ।

पापप्रसक्तिरपि नास्त्यभिलाषलन्तु-

तत्यादसेवकजनस्य न कष्टलेशः ॥ ६२ ॥

श्रीवेङ्कटेश्वरविभोश्चरणारविन्दं

यङ्काङ्कुशध्वजसरोरुढमत्स्यचिह्नम् ।

नित्यं भजामि निरुपाधिकसौम्यदायि

निर्निद्रमस्य जगतः परिरक्षणार्थायै ॥ ६३ ॥

सर्वापदुद्दराणदीक्षितमस्मदीय-

सौभाग्यपुञ्जसङ्गलीकरणप्रभावम् ।

श्रीवेङ्कटेशयरणं शिरसा भजामि

श्रीकण्ठपूर्वकसुरेश्वरसेव्यमानम् ॥ ६४ ॥

सानन्दमर्थिजनसार्थकतापलं नः

सौलभ्यमूलभरविन्दविजैतृकान्ति ।

श्रीवेङ्कटेश्वरपदं शरणं प्रपद्ये

श्रीमन्महाजनमनःसदनैकवासम् ॥ ६५ ॥

आनृण्यमावडति दृःभमपाकरोति

चिन्तां निरस्यति सुषुं जनयत्यजस्रम् ।

दूरीकरोति दुरितं शमयेच्च रोग-

मिष्टं ददाति कृषिंशैलपतेः स्मृतिर्नः ॥ ६६ ॥

दृष्ट्वोत्तमर्णलिप्तिताक्षरपङ्क्तिमन्त-

मान्युतिव्यसनकम्पितयेतसो मे ।

चित्तं सुभीकुरु चिरन्तनसूक्तिगम्य

श्रीवेङ्कटेश भगवन्नभयं विधेहि ॥ ६७ ॥

स्वामिन् मया तव गुणानविचिन्त्य लोक-

संरक्षणैकनिपुणाञ्जगतः शरण्ये ।

आरोप्य दौषशतमस्म्यघमाजनं मा-

मेनं त्वदेकमनसं परिपाहि विष्णो ॥ ६८ ॥

सर्वोत्तमस्त्वमसि तावक चित्रवीलाः

पुण्या न वेसि सरलस्यमतस्त्वयीशे ।

श्रीवेङ्कटेश भगवन्नपकर्षमन्यै-

रुक्तं शिवादृढमवोद्यमिदं क्षमस्व ॥ ६९ ॥

रुद्रस्त्वमेव ऋतु रुद्रमथाधिकं मे

त्वत्तो न वक्तुरपराधलवोऽपि विष्णो ।

सर्वात्मकस्य न किमस्त्यपकृष्टता ते

यद्यस्ति तथ्यवयसोऽस्तु न मेऽपराधः ॥ ७० ॥

सख्यासि वेदवयसा भगवंस्त्वमेव

त्वय्यासि सर्वमसि डेवलमेक आत्मा ।

द्वैतं न येन्मम कथं वदतोऽपकर्षं

मन्तुर्भूषा स यद्वि मद्द्रष्टितं तथैव ॥ ७१ ॥

विष्णुं शिवाधिकमथानधिकं ततोऽपि

न्यूनं गुणैर्विदुतिभागिनमभ्रुवं यत् ।

वागाधगोचरपट्टे कथमस्य योगः

सोऽयं न येन्मम कथं दुरितोपभोगः ॥ ७२ ॥

यत्पारमार्थिकमथेदमभएऽब्धिं

यद्भ्रामविष्णुशिवशक्त्यभिलोपगूढम् ।

यैतन्यमेव तददं भयि सर्वमस्ति

भातीव माधिकमतोऽस्म्युभयं प्रपन्नः ॥ ७३ ॥

यद्व्यावहारिकधियापकलानुभूतं

द्वैतं मृषा न यदि विष्णुशिवादिभेदः ।

सिध्येत् तदा छि कतमावधि तारतम्यं

दोषाय तद्व्यवहृतेः परतो न डिञ्चित् ॥ ७४ ॥

त्वय्येव नाथ परिकल्प्य समस्तदोषं

नादं भिभेमि भवता परतन्त्रितात्मा ।

मन्तुस्तवैव यदि तत्कलभागिनो मे

स्यादस्तु तात्त्विकमथैक्यमिति ध्रुवं नौ ॥ ७५ ॥

आनन्दरूपमभिलात्मशरीरलोक-

बीजायितप्रकृतिगं परमात्मतत्त्वम् ।

श्रीवेङ्कटेश्वरमनन्तमयिन्यशक्तिं

भ्रामाहमद्वयमजस्रमभएऽमीडेम् ॥ ७६ ॥

नारायणस्य दशभिः शिवनन्दनस्य

स्कन्दस्य षड्भिरभिवैरुदितोऽशकैर्यः ।

विश्वावनाथ कलिदोषनिवारणाय

श्रीवेङ्कटायलपतिः स जयत्वजस्रम् ॥ ७७ ॥

श्रीवेङ्कटेश्वरपदाम्बुजभृङ्गसुभ्र-

ह्माण्याप्ययोगिभुभनिःसृतवैभरी वा ।

वृत्तैर्वसन्ततिलकैरुपयीयमाना

दधाञ्चिराय पठतामभिलेप्सितार्थान् ॥ ७८ ॥

इलीभूतस्तुत्यं परमपुरुषं चित्सुभमयम् ।
 मडोदारं दूरं दुरितनिचयस्थोस्सुगुणं
 शरण्यं सर्वेषां भजति सुकृती वेङ्कटपतिम् ॥ ७८ ॥

मडिभ्रस्ते मार्गं मदनजनकानन्दसुगुणं
 प्रभो निर्णेतुं कः प्रभवति यतन्तेऽपि निगमाः ।
 डियन्तः क्वाडं येदपि मुडुरुपासादितमतिः
 स्तुतौ त्वत्कारुण्यं भुभरयति मां वेङ्कटपते ॥ ८० ॥

धयत्तामेतावानिति तव मडिभ्रः श्रुतिरडो
 जगादाधो नेशा वदति डि यतो वाच धति च ।
 कथं वा तत्तादृगदुरधिगमतत्त्वं भगवतो
 भवेद् वक्तुं शक्तो नरपशुरयं वेङ्कटपते ॥ ८१ ॥

लसन्भाडेन्द्राशमख्यविकुलगुडुणां नवनभो-
 धनश्रीरभ्याणां कुवलयदलश्यामलरुथाम् ।
 इण्डीन्द्रादिरवाभिप्रतिङ्कतिजुषामस्तु मडसां
 प्रयारो मे दिव्याञ्जनमिव दृगानन्दजनकः ॥ ८२ ॥

मडामोडध्वान्तप्रशमनवरिष्ठार्कुरुयये
 मडारोगव्यालीविदलनविडङ्गाधिपतये ।
 मडापापाभोधिग्रसनभऽभायै स्पृडयते
 मुडुर्मख्येतः श्रीङ्कण्णिरिनिवासाय मडसे ॥ ८३ ॥

मृगेन्द्राणां लीलागमनकुशलत्वप्रदगुरुः
 सरोजानां लज्जजनकरुचिरत्वैकशरणम् ।
 स्वभक्तैकश्रेयोवितरणसुरद्विजयते
 सरस्वत्या स्तुत्यः स डिल यरणो वेङ्कटपतेः ॥ ८४ ॥

मुनीन्द्राणां येतोभवनमणिदीपख्यविरियं
 दरिद्राणां तृमिव्यतिकरविधानाक्षयनिधिः ।
 त्रयीसीमन्तिन्याश्चिकुरनिङ्कुरुम्भाभरणम-
 प्युदारस्ते पादो जयति भगवन् वेङ्कटपते ॥ ८५ ॥

यथोर्लावण्याभ्यौ मुनिजनमनांसि प्रतिकलं
 सरोजयन्ते श्रीनयनरुचयो वेङ्कटपतेः ।
 अषायन्ते नित्यं सुकृतसुभसंविक्तुशलता-

श्चिरं रत्नायन्ते विचरतु य वाङ्मनश्चरणयोः ॥ ८६ ॥

दिशन्ती प्रोल्लासं मुनिजन्मयूरप्रवितते:

सृजन्ती भक्ताभीप्सितसलिलधाराश्च जगति ।

रमाविद्युद्गम्या भुजगपतिभूभृन्निवसति-

र्धनश्यामा सा मे दुरितभवतापं शमयतु ॥ ८७ ॥

दिदृक्षासाकृत्यं नयनयुगली यास्यति कदा

कृण्विष्णुमाभृन्मौलिप्रथितवसतौ पद्मनयने ।

द्रुतं दूरीकर्तुं दुरितनिययं बुद्धिरपि मे

बुभुत्सासार्थक्यं चिरतरसामैश्च सुकृतैः ॥ ८८ ॥

नमस्कृर्मो नित्यं निषिलसुरकोटीरपटली-

मणित्विष्णुमाभृन्मौलिप्रथितवसतौ पद्मनयने ।

कृण्विष्णुमाभृन्मौलिप्रथितवसतेर्वेङ्कटपते:

पदाभ्योजद्भ्रं श्रुतिनुतशताद्भ्रं विभवम् ॥ ८९ ॥

स्वयं न्यक्कुर्वन्तौ रुचिरकमलाभां निजदृश्या

सदा सेव्यौ विषणो तव डि चरणौ यौ कमलया ।

सरागौ ध्यातव्यौ मनसि डि विरागैर्नरवरै-

र्मदक्ष्णोस्तौ स्यातां भजनविषयौ वेङ्कटपते ॥ ९० ॥

तव स्थानं सर्वं जगदभिलष्यैतन्यवपुषः

समस्तस्य स्थानं त्वमसि जगतो वेङ्कटपते ।

अडिश्चान्तर्व्याप्तं सदमलमनन्तं सुषुपदं

चिदानन्दाद्वैतं शिवमलमलन्तेन कलये ॥ ९१ ॥

रमानीलाभूमीकलितवखिवस्यौ श्रुतिशिरः-

सलस्रस्तोतव्यौ सकलसुरसेव्यौ सुरुचिरौ ।

तपस्विध्यातव्यावरुणसरसीरुद्रप्रतिभटौ

प्रपद्ये प्रत्यञ्चौ कृण्विपतिगिरीशस्य चरणौ ॥ ९२ ॥

निसर्गप्रिमाद्रं निरवधिकसौशल्य सुभगं

जगज्जन्मस्थेमप्रलयकृतिनिस्तन्मनिशम् ।

चिदानन्दाकारं तव लृटयमस्मानपि कदा

स्मरेद् यद्यद्भक्तान् वद यद्दि कृपा वेङ्कटपते ॥ ९३ ॥

त्वमेवास्मदैवं तव भजनमस्माकमुचितं

वयं त्वत्तो जातास्त्वमपि भरणो नः पतिरपि ।

त्वमस्माकं शास्ता गतिरपि य चैतन्यमभिलं

त्वदन्यो नास्त्येव त्वमलमलडा वेङ्कटपते ॥ ६४ ॥

त्वदंशोऽलं यस्मात् त्वमलमभिलाधार भगवन्

त्वमात्मा सर्वेषां जगद्दुदयरक्षादिनिपुणः ।

यिदानन्दाकारस्त्वमलमुद्विताभ्यासविकृति-

स्ततस्त्वद्दासं मामव इण्डिमडीभृन्नवसते ॥ ६५ ॥

इण्डिन्द्रः छत्रं ते शयनमपि वाळः भगपति-

ध्वंजो वा यन्द्राकौ नयनयुगमब्धिर्गुलमपि ।

रमाभूमौ पत्न्यौ तनुरपि यिदानन्दसुभगा

स्वयं धर्मोऽसि त्वं जय जय यिरं वेङ्कटपते ॥ ६६ ॥

कुमारस्ते वेधाः सकलभुवनोत्पादनपटुः

तथानङ्गः कामप्रभुरभिलजेता सुमशरः ।

कलानामीशित्री कल्यति पतिं नः श्रुतिमयी

स्नुषा श्वाध्यं भाग्यं इण्डिगिरिपते तावक मिळ ॥ ६७ ॥

तवाकारः संवित्सुभमयशरीरस्य सुभगो

दृशां योगिध्येयः श्रुतिशिभरगानां ङि विषयः ।

कथं वा मद्दृष्टयोः सुमशरसलस्राधिकरुचि-

र्विना पुण्यं लक्ष्यः प्रभवति इण्डिक्षमाधरपते ॥ ६८ ॥

श्रुतिस्त्रीसीमन्तस्फुरदमलमुक्तामणिसरः

स्वपादाविर्भूतधुसरिदुर्गुरूपूरः किमथवा ।

इण्डिक्षमाभृन्नेतुश्चरणनभराणां धवलिमा

वितर्कं मद्भुद्रेरुपदिशति मोलं शमयति ॥ ६९ ॥

अन्तर्यामी त्वमसि भगवन्नस्य सर्वस्य जन्तोः

सर्वं व्याप्रोष्यभिलमलल त्वं पटेनैकडेन ।

विश्वं विषणो वरद परमस्त्वं ततस्त्वां प्रपद्ये

कारुण्याभ्ये कलिकलुषितं पाळि मां वेङ्कटेश ॥ १०० ॥

सुभ्रलमण्यमुभोदितस्तुतिमिमां लक्या पठन्तोऽन्वळं

भ्रलमण्यस्य जगद्गुरोर्भगवतः श्रीवेङ्कटेशप्रभोः ।

देवेश्य रमापतेः करुणया विषणोः सुभं भावुकं
पुण्यं कीर्तिमनामयं चिरतरायुः प्राप्नुवन्ति ध्रुवम् ॥ १०१ ॥

४

लीलामूलं नाथ ते नैव विद्मः
काले देशे कर्मयोगे विचित्रम् ।
दोषैर्जुष्टं दोषहीनं गुणैर्द्वयं
निश्चेतय्यं तत् कथं वेङ्कटेश ॥ १०२ ॥

वेदेः शास्त्रैर्योगिभिः शिष्टवृन्दैः शस्तं लीलाजालमुक्तं तवैव ।
दोषैर्हीनं सद्गुणैर्द्वयं विचित्रं तत् प्रत्येभि श्रीपते वेङ्कटेश ॥ १०३ ॥
सस्थिन्मात्रं शुद्धमद्वैततत्त्वं ब्रह्मज्योतिर्निर्गुणं त्वं हि विषणो ।
मायाध्यासादीश्वरः सद्गुणैर्द्वैः पूर्णः साक्षाद् वेङ्कटाद्रीश्वरोऽसि ॥ १०४ ॥

धर्मात्मानं सत्यसन्धं दयालुं सर्वाधारं सर्वगं सर्ववन्द्यम् ।
विश्वाकारं विश्ववेद्यं मुकुन्दं विषणुं साक्षाद् वेङ्कटेशं भजामः ॥ १०५ ॥

वृत्तीरन्तश्चोदयस्थन्तरात्मन्
मातेव त्वं रक्षसि श्रीनिवास ।
श्रेयः प्राप्तौ तातवत् त्वं नियोक्ष्य-
स्थस्मान् विषणो न त्वदन्योऽस्ति नाथः ॥ १०६ ॥

दत्त्वा वित्तं दीनलोकाय विषणो कृत्वा यान्तः प्रेरणं कार्यजाते ।
ज्ञात्वा तत्तद्बुद्धितस्त्वं कृत्वानि श्रीमच्छेषाद्रीश यच्छस्युदार ॥ १०७ ॥

शुभञ्जुवं यद्ब्रह्मिन्दुः करैः स्वैः
भास्वान् कोकीकोकयुग्मं यथोस्रैः ।
तद्भ्रष्ट्रीमान् वेङ्कटेश त्वदक्षणो-
र्वीलापाङ्गैः पाहि मां सानुरागैः ॥ १०८ ॥

सद्रूपस्त्वं सत्त्वदातासि विषणो चिद्रूपत्वाख्येतनां मे प्रयच्छ ।
आनन्दस्त्वं शर्म देहीश्वरं त्वां सेवे श्रीशं शेषशैलाधिवासम् ॥ १०९ ॥

सर्वव्यापि स्वप्रकाशस्वयं सत्तामात्रं संविदानन्दपूर्णम् ।
ब्रह्मैवेदं मायया मूर्तमेकं श्रुवोपास्थं वेङ्कटेशाभिधानम् ॥ ११० ॥

नाडं कर्ता कास्थत्यन्तरात्मा विषणुः शेषाद्रीश्वरो वेदवेधः ।
कर्मानादि प्राकृतं मे निमित्तं भोगप्राप्तौ तत्स्वभावो हि तादृक् ॥ १११ ॥

देहारांमे चित्तवृत्त्याभ्यभूमौ
सत्सङ्गत्या साधुकृत्योचितायाम् ।
भक्तिश्रद्धाद्यालवाले गुरुकृतं
बीजं श्रीमद्वेङ्कटेशस्य मन्त्रः ॥ ११२ ॥

ध्यानं वृक्षस्याङ्गुरं नित्यपूजा-
काण्डो मन्त्रावर्तयो यस्य शाखाः ।
शेषाद्रीशस्योत्सवादीनि पर्णा-
न्यानन्दाभ्यं चिद्रसं सत्सुखं नः ॥ ११३ ॥

सुब्रह्मण्यप्रस्तुतः श्रीनिवासः
सिद्धान्तार्थः सर्ववेदान्तवायाम् ।
स्तोत्रं यैतद् ये पठन्ति प्रभाते
पायाद् भक्तान् तानजस्रं दयालुः ॥ ११४ ॥

५

श्रीनिवासं भजे मौनिङ्गमन्दि-
वेङ्कटाद्रीश्वरं वेदवेधं हरिम् ।
कामितार्थप्रदं स्वामिनं सर्वदा
भूमिदेवप्रियं स्तौमि नौमि स्वयम् ॥ ११५ ॥

शेषगिरिभूषणमशेषजगदीशं
दोषगणशेषणविशेषितमनीषम् ।
भाषितविशेषकृतसुश्रुतिसमृद्धं
शेषशयनं भज सदा वेङ्कटेशम् ॥ ११६ ॥

शेषगिरीश्वर शश्वत्कामं शिवमाकल्यान्तर्यमयन् ।
मामकमीश्वर माधव विषणो मोडमपाकुरु मे कुरु बोधम् ॥ ११७ ॥

दीनजनावनदीक्षितमीडे मानदमस्मत्सुखदैवम् ।
स्वामिनमडिपतिगिरिकुनवसतिं कामितदातारं श्रीशम् ॥ ११८ ॥

शरणागतजनभरणादरणप्रवरं सद्गुणगणशरणम् ।

कृषिपतिधरणीधरवरभूषणयरणं भज भोऽन्तःकरण ॥ ११८ ॥

क्षरादतीतोऽक्षरतोऽप्यतीतो विषणो यतोऽतः पुरुषोत्तमोऽसि ।
शरीरशाथी पुरुषोऽहमस्मि तन्मामहीन्द्राद्रिपते पुनीछि ॥ १२० ॥

सत्सङ्गमूलां सुकृतालवालां श्रद्धाङ्कुरां भक्तिरसप्रवृद्धाम् ।
ध्याप्रसूनां श्रितवेङ्कटाद्रिं विज्ञानवल्लीं सुभसत्कृलां भजे ॥ १२१ ॥

निजनामजपप्रवृत्तलोकावनशौण्डेन ध्यामयेन देव ।
वरवेङ्कटनाथमूर्तिभाजा भवतास्मन्नयनानि सार्थकानि ॥ १२२ ॥

सकृलीकृतदर्शनार्थियक्षुस्तव सौन्दर्यमहीन्द्रशैलनाथ ।
श्रुतिसार्थकतावलं य नाम श्रुतिमौलीशतसंस्तुतं य जुयात् ॥ १२३ ॥

यावत् क्रियाः कर्तुमशक्नुवानः कुर्वन् यथाशक्ति नरो न दृष्यति ।
तथा प्रतिज्ञातमथोपवासं मयेति जनील्युरगाद्रिनाथ ॥ १२४ ॥

परं परस्मात् पुरुषं पुराणं परोक्षं चित्सुभसत्यवक्षणम् ।
श्रीवेङ्कटाद्रीश्वरमाश्रयामश्चिरन्तनं योगिजनात्तयिन्तनम् ॥ १२५ ॥

वेङ्कटपतिपदपङ्कजभक्तः सङ्कटमुक्तः सत्यनियुक्तः ।
सर्वजन्तोत्तमतां समुपैति स्वामी भूमेर्भविता धन्यः ॥ १२६ ॥

स्वामिन् वेङ्कटरमण श्रीमन् कामितदानधुरीण विभो ।
मामतिदीनं पालय ध्यया स्तौमि तवाङ्घ्रिद्वयमेव ॥ १२७ ॥

सेवे शेषाद्रिशं भक्त्या दीषातीतं तोषं प्रामुम् ।
श्रीभूमीशं श्रीदं नृणां साभिप्रायाभ्यायैर्गम्यम् ॥ १२८ ॥

साक्षाद् विषणुं लक्ष्मीकान्तं प्रेक्षालक्ष्यं मोक्षाधीशम् ।
पक्षीङ्गालं रक्षाधुर्यं द्रक्ष्याभ्येकं कुक्षौ यन्मे ॥ १२९ ॥

क्षेत्रं श्रीवेङ्कटाद्रिः श्रिततरुदृषदो घातवो देववृपा-
स्तत्वानि प्राणिनः स्युस्तनुकरणगता देवता देवताश्च
विप्राधा भोजनाद्यं प्रतिदिननियतं पूजनं वेङ्कटेशः
क्षेत्रज्ञस्तत्र चैतन्यमभिलपरिपूर्णां परं ब्रह्म सत्यम् ॥ १३० ॥

त्वन्नाम स्मरतामधौघशमनं त्वद्भक्तिभाजा सदा

योगक्षेमसमृद्धिरीप्सितकृलप्राप्तिर्निरायासतः ।

त्वत्सेवाधिगतात्मबोधकगुरुश्रीपादुकार्यावतां

ब्रह्मप्रामिरपि प्रसिद्धमपिलं श्रीवेङ्कटाद्रीश्वर ॥ १३१ ॥

सुरक्षितश्चास्मि तवाश्रयादहं जगत्प्रभो दीनशरण्य विष्णो ।
पाल्यस्त्वयेतश्च सदैव सादरं त्राता न यान्यो मम वेङ्कटेश ॥ १३२ ॥

दूरं दुरापं य दुरात्मनां हरिं पारे गिरां स्वानुभवैकलभ्यम् ।
हिरण्यगर्भाद्यमरार्थिताङ्घ्रि वरं श्रियः शेषगिरौ श्रयामः ॥ १३३ ॥

उरगपतिशिषरिशिषराकलिनवसतिं
यरणनतजनसुखिनकरणायणकरुणाम् ।
वरदमुरुसुगुणगणपरिकलितदिव्या-
भरणमतसीसुमसमानरुचिमीडे ॥ १३४ ॥

श्रिदानन्दरूपं सदात्मस्वरूपं निराकारमाद्यं पराकारवेद्यम् ।
जगद्भक्षणीजं समं देवभाजं भवाधिप्राणशं भजे वेङ्कटेशम् ॥ १३५ ॥

त्रयीयोरहन्ता महीध्रस्य धर्ता महीगोलभर्ता मडादित्यभेत्ता ।
भलेर्भूमिभर्ता नृपत्रातकर्ता दशग्रीवहन्ता हरिवेङ्कटेशः ॥ १३६ ॥

कलिन्यात्मजापेलनः कंसाहन्ता कलौ दैत्यसङ्घस्य सम्मोहकर्ता ।
कुराजप्रजध्वंसनः कोऽपि कल्की हरिवेङ्कटेशो हरत्वस्मदार्तिम् ॥ १३७ ॥

अनाथस्य नाथस्त्वमेवासि विष्णो सनाथस्त्वयाहं न मेऽन्योऽस्ति नाथः ।
अथानृण्यमारोग्यमायुः सुखं मे त्वमेव प्रयच्छ प्रभो वेङ्कटेश ॥ १३८ ॥

मनो मे समाधत्स्व मां पाहि विष्णो मडाक्रोधजुष्टे मडामोहदुष्टम् ।
मुहुर्मानकेतुप्रभावापकृष्टे निःकृष्टस्वभावं भवद्भक्तमीश ॥ १३९ ॥

ममारोग्यमायुष्यमानुष्यमर्थं यशः पुण्यमानन्दमीश प्रयच्छ ।
प्रपन्नार्तिहारिन् प्रभो वेङ्कटेश प्रसीद त्वद्वेकालम्भस्य विष्णो ॥ १४० ॥

विष्णो मामव विस्मृतिशीलं विश्वव्यापक मां पाहि ।
वेङ्कटनायक वेत्सि समस्तं वेत्तुत्वं मे देहि विभो ॥ १४१ ॥

वराभयदरारिभृत्तरसरोजमाराधये
पुरान्तकसुराधिपद्विरदवङ्गत्रपूर्वार्थितम् ।
गिरामतितरामुरःसरवरात्मके सर्वदा
विराजदुरुविग्रहं वरदमर्थिनां श्रीपतिम् ॥ १४२ ॥

कृपारसकरम्भितान् कमलसुन्दरानिन्दिरा-

कपोल परिच्युम्बिनः कलुषडारिणः काङ्क्षये ।
 कलौ कुशलदायिनः कलित भोगिराड्भूधरान्
 कटाक्षसुभगोदयान् परमपूरुषस्थान्वलम् ॥ १४३ ॥

श्रीमद्भेङ्कुटनायक भगवन् कामितदानधुरीण विभो ।
 यामीकरनिभयेलविराजित भूमीवव मामव सद्यम् ॥ १४४ ॥

पन्नगरराजमडीधरमस्तकसन्निहिताविर्भावस्य ।
 शिन्मयमूर्ति येतसि कलयन् तन्मयतामाप्नोति नरः ॥ १४५ ॥

शेषगिरीन्द्रं श्रितवति देवे दोषविहीने दुरितारौ ।
 सर्वार्थेशे साक्षिणि भगवति सर्वस्वं ते कुरु येतः ॥ १४६ ॥

घटाद्रेः कुलालः पटाद्रेः कुविन्दो
 गृडाद्रेश्च कारुर्यथा लोकेष्टः ।
 प्रपञ्चस्य कर्ता तथा वेदष्ट-
 स्त्वमेवासि विषणो हृषीन्द्राद्रिवासिन् ॥ १४७ ॥

यथा स्वाप्निकस्य प्रपञ्चस्य कर्ता
 शरीराभिमानी श्रुतस्तैजसात्मा ।
 तथा जाग्रतोऽपि त्वमेवासि विश्व-
 स्त्वदन्योऽस्ति को वा हरे वेङ्कुटेश ॥ १४८ ॥

न मे किञ्चिदस्ति त्वदीयं हरे स्वं स्वतन्त्रस्त्वमेवाहमस्मि त्वदीयः ।
 अतश्चास्वतन्त्रत्वतः किं नु कुर्यां त्वदीयां सापर्या कथं वेङ्कुटेश ॥ १४९ ॥

कलौ वेङ्कुटेशात् परं नास्ति दैव
 यतस्तस्य भक्ता जयन्ति प्रकामम् ।
 न तेषां पराभूतिरात्मापिलानां
 तमीशं भजामो हरिं श्रीनिवासम् ॥ १५० ॥

भजे वेङ्कुटेशं भवन्नान्तिनाशं सुरारामधीशं सुपुण्योपदेशम् ।
 विहङ्गेशवाढं विनिर्मुक्तमोढं चिद्रेकप्रवाढं मुद्दे यामि सोऽहम् ॥ १५१ ॥

कलौ युगे वेङ्कुटनायकस्य कल्याणमूर्तेः कमलाश्रयस्य ।
 नामस्मृतिः सर्वरुजापहन्त्री स अथेव देवो भिषजां भिषक्तमः ॥ १५२ ॥

श्रीवेङ्कुटेशं स्मरतां न रोगः श्रीवेङ्कुटेशं भजतां न दुःखम् ।
 श्रीवेङ्कुटेशं नमतां न भीतिः श्रीवेङ्कुटेशं विदुषां न चिन्ता ॥ १५३ ॥

श्रीनिवास जगतां निवास ते मानवाकृतिमिवाश्रितं वपुः ।
 दीनरक्षणविधानदीक्षितं ध्यानगोचरमिडास्तु मे सदा ॥ १५४ ॥
 श्रियः कटाक्षैरभिषिक्तमूर्तिं पयःपयोधौ वटपत्रशायिनम् ।
 विभावये वेङ्कटशैलमस्तके विभाजमानं हरिनीलभासा ॥ १५५ ॥
 श्रियः सहायं श्रितकल्पभूजं शेषाद्रिगं दोषविवर्जितं हरिम् ।
 समस्तलोकैकशरण्यमभ्युतं सुषैकतानं शरणं भजामः ॥ १५६ ॥
 श्रीशेषशैलं श्रितकल्पसालं श्रीवेङ्कटाभ्यं श्रुतपुण्यमुभ्यम् ।
 वन्दे हरिर्यत्र वसत्यजस्रं वन्दारवो यस्य सुराः सस्रम् ॥ १५७ ॥
 त्रयीमयी यस्य हि पुण्यमूर्तिस्त्रयन्तकूटोऽवतु वेङ्कटो नः ।
 यत्रैव नित्यं रमते रमेशो धात्रादिभिर्देवगणैरुपास्यः ॥ १५८ ॥
 सुरालयादेष सुवर्णशैलात् कैलासतो वापि हिमालयाद्वा ।
 विन्ध्यात् पुनर्मन्दरतोऽपि रम्यः श्रीवेङ्कटार्विरदश्च पुण्यः ॥ १५९ ॥
 यत्रोदकं विष्णुपदानुषङ्गाद् गङ्गाभ्रसोऽप्युत्तमतीर्थमाहुः ।
 पुराणवाक्यानि स वेङ्कटाद्रिः पुनातु पुष्यः कलिकालिकात्रः ॥ १६० ॥
 यदाश्रितानामनघत्वसिद्धिर्यत्रत्यतीर्थाभ्युनिषेवणेन ।
 अरिभ्योऽपि मृतलभ्यलाभः स वेङ्कटाद्रिः सुलभो ममास्तु ॥ १६१ ॥
 भानुप्रभामण्डलभासुराणि भास्वन्ति कार्तस्वरकान्तितोऽपि ।
 ज्योतीषि शेषायलशृङ्गभाञ्जि ज्वरं हरन्तीक्ष्णामात्रतो नः ॥ १६२ ॥
 घनाश्रयत्वाद् घनसारशीतः प्रवाति वातः प्रचुरो हि यत्र ।
 तत्रैव वासोऽस्तु निरन्तरं मे श्रीवेङ्कटाद्रौ श्रिततापहारिणि ॥ १६३ ॥
 यत्रोपला दैवतमूर्तिकल्पाः कल्पद्रुकल्पास्तरवोऽप्यनल्पाः ।
 सुपुष्कलं पुष्करिणीजलं य नः सार्थतीर्थोऽस्तु स वेङ्कटाद्रिः ॥ १६४ ॥
 अधित्यकायाममराधियासप्रसाधितायां पुरुषोत्तमस्य ।
 विराजते यत्र विहारभूमिः स वेङ्कटोऽद्रिः शरणं ममास्तु ॥ १६५ ॥
 गुडाशये यत्र हरिविराजते गजेन्द्रसन्तोषकरः सुशान्तः ।
 नान्यत्र तस्मादविरोधयुक्तः श्रीवेङ्कटाद्रिं शरणं भजामः ॥ १६६ ॥
 मउर्षिसेव्यं मनुजैरुपास्यं मुकुन्दमुष्यैरभरैरधिष्ठितम् ।

मूलं मङ्गिभ्रो मडसां निन्दानं मडाङ्गणीन्द्रादिमडं भजामि ॥ १६७ ॥
विडारभूमिर्वनमालिनोऽयं विलासलेतुः कमलाधिनेतुः ।
विवेकिनां वेङ्कटनामकोऽद्रिर्वेदात्मकत्वं विवृणोति छि स्वम् ॥ १६८ ॥
श्रीस्वामिनः पुष्करिणीतटस्थमश्वत्थरूपं प्राणमामि देवम् ।
यत्सन्निधौ भक्तजनस्य नित्यं भवन्ति कर्माणि शुभप्रदानि ॥ १६९ ॥
भूतानि भेतालपिशाययक्षप्रेतानि शेषाद्रिनुसिंहतीर्थे ।
यः स्नाति तद्देहमपास्य मुक्तिं प्रयान्ति रक्षांसि च तत्क्षणेन ॥ १७० ॥
गोविप्रनारीशिशुसर्पडत्यानास्तिऽयतत्कार्यभवान्यधानि
श्रीवेङ्कटाद्रौ कपिलस्य तीर्थं निषेव्य नश्यन्ति नरस्य तत्क्षणात् ॥ १७१ ॥
तथ्यङ्कतीर्थं स्मृतिमात्रतो यद् रुग्णस्य रोगार्तिमपाकरोति ।
तीर्थं च शङ्भस्य सुभाय यत्र स वेङ्कटाद्रिः सुभयत्विडास्मान् ॥ १७२ ॥
यत्पुष्करिण्यामवगाढ्य मर्त्यः पापानि सर्वाणि विधूय सधः ।
योभ्यो भवेद् वेङ्कटनाथमीक्षितुं स वेङ्कटाद्रिः शरणं ममास्तु ॥ १७३ ॥
यदीयसोपानमुपारुरुक्षोर्भवेन्मुमुक्षोरिव भूमिकासिः ।
विश्रामभूमिश्च मरुत्पथस्थं श्रीगोपुरं नः स पुनातु वेङ्कटः ॥ १७४ ॥
अधित्यकायामरविन्दनाभश्रीमूर्तिनित्योत्सवयोग्यरूपं
वेदान्तवाक्यार्थमयं विमानं विराजते यस्य स वेङ्कटाद्रिः ॥ १७५ ॥
दैनन्दिना वारविशेषलक्ष्याः पक्षोदिता मासगताश्च वार्षिकाः ।
मडोत्सवा यत्र उदरेरनर्गलाः भवन्ति तं वेङ्कटशैलमाश्रये ॥ १७६ ॥
समस्त देशागतभक्तसङ्घैः करार्पणद्रव्यसमर्पणाय ।
यः प्रत्यङ् पूर्णतनुस्तमद्भिः श्रीवेङ्कटाभ्यं शरणं भजामः ॥ १७७ ॥
उपासकार्यार्पणयोग्यरूपं कटाडयुग्मं पुरतः श्रियः पतेः ।
निरन्तरं नाणकनादन्तुरं प्रकाशते यत्र स वेङ्कटाद्रिः ॥ १७८ ॥
सुराः परं भूसुररूपमेत्य भ्रज्जोत्सवे यत्र उरिं द्दिदृक्षवः ।
प्रत्यक्षमेष्यन्ति कलौ तमाश्रये श्रियः पतेरायतनं गिरीन्द्रम् ॥ १७९ ॥
कलौ युगे कामरतस्य जन्तोर्भक्तस्य सङ्कल्पितसाधनाय ।
ध्या जभूवेशितुरञ्जनाद्रौ सा मूर्तिमत्यस्मदभीष्टदा स्यात् ॥ १८० ॥

भद्रात्मने भद्रकराय देहिनां गरुत्मद्दुधद्रथकेतनाय ।
 वरप्रदायाञ्जनशैलगाय तेजस्विने श्रीपतये नमोऽस्तु ॥ १८१ ॥
 तवेङ्गितं वेत्तुमिडाभिलेश प्रकल्पते कः कृषिशैलमौलेः ।
 तटे निषाणस्य रमाधिनेतुः स्वशक्तिवेशेन जगन्ति शासतः ॥ १८२ ॥
 श्रियःपते जोगाणस्य देहं ज्ञानं य तत्साधनसाध्यभोग्यान् ।
 प्रादः पुरा त्वं कृपया ममापि त्वमेव नाथः परिपाळि मां त्वम् ॥ १८३ ॥
 अधाशनं देहि जगन्निवास त्वदेकनाथाय य वेङ्कटेश ।
 दासाय मध्यं मुडुरर्थिने त्वां स्मृत्वाप्लवन्तीप्सितमेव सन्तः ॥ १८४ ॥
 छन्दिन्द्रेन्दीवरमेयकेन वृन्दारकेन्द्रार्थितपादुकेन ।
 यन्द्रधुतिधोतिदरस्मितेन श्रीवेङ्कटेशेन वयं सनाथाः ॥ १८५ ॥
 यस्थिन्तितं दृष्टतमेव येतसा पापं मयोक्तं वयसा य यत् कृतम् ।
 कायेन तत् सर्वमधं क्षमस्व श्रीवेङ्कटेशाश्रितरक्षक त्वम् ॥ १८६ ॥
 अनन्तकल्याणगुणगुणकरस्य शेषायवेशस्य पदाञ्जलक्तिः ।
 अनन्तकल्याणसुभं तनोति जन्तोरशेषस्य जगत्त्रयेऽस्मिन् ॥ १८७ ॥
 श्रियःपते वेङ्कटनायकश्च कलौ युगे त्वं वरदोऽसि नृणाम् ।
 अस्मत्कुलाधीश्वरमीप्सिताभ्यै सर्वेश्वरं त्वां शरणं लज्जामः ॥ १८८ ॥
 धनं नमत्सर्वसुभैकमूलं धनाय सर्वेऽपि सदा यतन्ते ।
 धनं प्रयच्छ प्रियमधं मध्यं धनेश्वरस्त्वं भलु वेङ्कटेश ॥ १८९ ॥
 सस्थित्सुभाषण्डरसैकतृपं साक्षात् परब्रह्म गिरां दुरापम् ।
 श्रीवेङ्कटेशं श्रितदुःखनाशं श्रियः पतिं मद्गतिमाश्रयामः ॥ १९० ॥
 मङ्गाभिडकाजानिरमन्दबोधमाहात्म्यसम्पत्सुभशक्तिरूपः ।
 मडीन्दिराभ्यां परिसेव्यमानः श्रीवेङ्कटेशो मुदमातनोतु ॥ १९१ ॥
 सत्योद्भवान् संविदुदारकाण्डां सत्कर्मपुष्पां सुकृतप्रवालाम् ।
 आनन्दपूर्णांमृतसत्कलाढ्यां शेषायले कल्पलतां लज्जामः ॥ १९२ ॥
 श्रुवा न श्रुवन्ति बिना भवन्तं लोकेक सञ्जवन श्रुवसाक्षाम् ।
 स्वाधीनमायं परमेश्वरं य श्रीवेङ्कटाद्रिश निरस्तमाय ॥ १९३ ॥
 सस्थित्सुभाषण्डमयात्ममूर्ते सर्वज्ञ सर्वेश्वर दिव्यशक्ते ।
 लक्ष्मीपते वेङ्कटशैलनाथ विलोक्यास्मान् सदयैरपाङ्गैः ॥ १९४ ॥

अनन्तकल्याणगुणैकधामा समाश्रित्याश्रित्यविचित्रभूमा ।
 पारम्यसीमान्वितसत्यभामा शेषायले कायन कोऽपि भाति ॥ १९५ ॥
 सामानशून्योऽप्यधिडेन डीनो रमासनाथो जगतां सहायः ।
 पुमान् पुराणः श्रितवेङ्कटाद्रिर्ममास्तु नित्यं शरणं दयालुः ॥ १९६ ॥
 सर्वात्मनां तुल्यदृगीश्वरस्त्वं स्वामी सहायं कुरुषे पितेव ।
 तथाप्यडोऽप्याश्रितपक्षपाती कुतोऽसि भो वेङ्कटशैलनाथ ॥ १९७ ॥
 कृलाभिसन्ध्या त्वशनाद्यभावं तपो भवेन्नानशनं छि डिं तु ।
 त्यागः कृलस्य त्वयि वेङ्कटेश तपस्तदेवानशनं छि मन्ये ॥ १९८ ॥
 श्रीवेङ्कटेशं श्रितदृग्भनाशं कृतावतारं कलितारणाय ।
 मुकुन्दमाद्यं मुनिवृन्दवन्द्यं मध्वादिविध्वंसकमाश्रयामः ॥ १९९ ॥
 श्रियःपते वेङ्कटशैलनाथ सर्वज्ञ सर्वेश्वर सर्वशक्ते ।
 सर्वान्तरात्मन्नरविन्दनेत्र स्वामिन् पदं ते शरणं प्रपद्ये ॥ २०० ॥
 श्रीवेङ्कटेशाढ्यमाश्रयामश्रित्तामणिं सत्सुष्पथित्वरूपम् ।
 कृष्णीन्द्रशैलस्य कृष्णामणिर्यथा विराजतेऽनर्घ्यगुणः सदा यः ॥ २०१ ॥
 जगत्पतिर्वेङ्कटशैलगम्यः श्रिया धरण्या श्रितसेव्यपादः ।
 जयत्यजस्रं जितदैत्यवर्गो देवस्तुतश्चक्रधरो मुकुन्दः ॥ २०२ ॥
 अकिञ्चनं मां परिपाछि विष्णो निसर्गानिर्व्याजदयासमुद्र ।
 यत्किञ्चिदस्तीड मदीयपुण्यं यदीश तद् वर्धय वेङ्कटेश ॥ २०३ ॥
 त्वमुत्तमार्णोऽप्यघमर्णता मे ततोऽभवत् सर्वमपीड वस्तु ।
 तवैव नो मे किमलं समर्थः कुर्या विभो वेङ्कटशैलनाथ ॥ २०४ ॥
 दातुं समर्थोऽसि पुमर्थजालं पातुं प्रभुः स्वाश्रितञ्जुवज्जलम् ।
 मां पाह्यतो वेङ्कटशैलनाथ त्वां पालकं प्रार्थयते न को नु ॥ २०५ ॥
 शेषाद्रिवासी शरणं हरिर्नः केषामसौ यच्छति कामिन्तार्थम् ।
 येषां मनस्तस्य पदारविन्दे तेषां छि नान्येषु तनोति तोषम् ॥ २०६ ॥
 श्रियःपतिर्नः श्रियमातनोतु दडत्वधं वेङ्कटनायको मे ।
 स पातु यः पालयति प्रपञ्चं मामीश्वरः प्रेरयतु प्रकाशे ॥ २०७ ॥
 श्रीवेङ्कटेशस्मृतिश्रित्सुभाष्यकृलोपभोगाममडानुभावः ।

आयुष्यमारोग्यमुदारभाग्यं ज्ञानं च विषयोः पदमति धन्यः ॥ २०८ ॥
 श्रीवेङ्कटेशस्मरणौषधं नः समस्तदुःखानि निराकरोति ।
 श्रीवेङ्कटाद्रीश्वरमन्त्रराजस्त्वसद्भयं शामयति प्रकामम् ॥ २०९ ॥
 भ्रष्टमोत्सवं शेषगिरीन्द्रनेतुर्नरीक्षते भक्तियुतः पुमान् यः ।
 अंखो निरस्याप्तसमस्तकामः परं पदं वैष्णवमेति सत्यम् ॥ २१० ॥
 श्रीरङ्गशायी परिचिन्त्य सर्वे चिरं जगद्रक्षणतन्त्रतत्त्वम् ।
 कलौ युगे वेङ्कटशैलनाथः करोति लेकरयं च तेन रक्षाम् ॥ २११ ॥
 शेषाद्रिमौलौ शिवविङ्गमर्थयन् विष्णुत्वमेत्याभिलक्षणाय ।
 श्रीवेङ्कटशात्मक आविरासीत् तं देवसेनापतिमाश्रयामः ॥ २१२ ॥
 आगत्य शम्भोरवतारमूर्तिः श्रीवेङ्कटेशस्य कलाभिवृद्धयै ।
 यन्त्रं धनाकर्षणमलिलेभ यत्रैव तं शेषगिरीन्द्रमीडे ॥ २१३ ॥
 मङ्गाम्बिकोद्भ्राडकृताधमार्णमात्मानमीशोऽपि समुद्धिधीर्षुः ।
 गृह्णाति भक्तापितमर्थमीप्सितं प्रत्यर्पयन् यत्र स वेङ्कटायलः ॥ २१४ ॥
 अब्यर्थितैर्व्याधिनिपीडितैर्वा धनार्थिभिर्जुवनकालिभिश्च ।
 भक्त्यर्पितं प्राप्य करं प्रदिष्टं प्रत्यर्पयेद् यत्र हरिः स वेङ्कटः ॥ २१५ ॥
 यन्मौलिगं श्रीपतिदिव्यरूपं यत्रैव सिद्धा भवस्तपस्विनः ।
 देवांशज यत्र वसन्ति जन्तवो जयत्यसौ शेषगिरिर्मदीशः ॥ २१६ ॥
 उन्मूलयेद् वाऽभलमस्य कीर्तनं मूर्तिर्मलं याक्षुषमुन्मृजेन्नः ।
 स्मृतिर्मलं मानसिकं निहन्त्यार्षीवेङ्कटाद्रेः किमितोऽधिकं शिवम् ॥ २१७ ॥
 श्रीवेङ्कटेशायतनोदितं छि तीर्थं पिबन्तः शिरसा वलन्ति ।
 श्रीपादरेणुं सततं लभन्ते शनेर्हिने त्वेकुम्भुजः सुखानि ॥ २१८ ॥
 कलौ युगे पापिनि नास्तिकाढ्ये श्रीवेङ्कटेशाह्वयमस्ति दैवम् ।
 यदास्तिकानां वरदं वरिष्ठं प्रत्यक्षमेतद्धि मयानुभूतम् ॥ २१९ ॥
 सत्यप्रतिज्ञं सङ्कलं छि कुर्यात् तथानृताञ्छिक्षयतीव भीतिम् ।
 उत्पादयेद् भक्तियुतं मुहुस्तं सञ्जुवयेदेष दयालुरीशः ॥ २२० ॥
 पठन्ति पधान्यपि यत्र मूका जानन्ति मूढाः कुण्डो लिपन्ति ।
 पश्यन्त्यथान्या भविराश्च तद्गच्छन्त्येवन्त्यो शेषगिरिप्रभावात् ॥ २२१ ॥

पङ्गुः समारोहति वेङ्कटाद्रिं वन्ध्याश्च हस्ते शिशुमुद्गलन्ति ।
 ददाति दीनोऽपि मलाधनानि पापी सुभं याति उदरेः प्रसादात् ॥ २२२ ॥

अशेषदेवांश विशेषवेषं निःशेषितानन्तविकर्मदोषम् ।
 शेषाद्रिभूषायितदिव्यमूर्त्यन्मेषं मुहुश्चिन्तय शोभुषीशम् ॥ २२३ ॥

श्रीमद्भेङ्कटनायक मामङ्कुलदैवतं त्वमेवासि ।
 कामितदानधुरीणः कलौ युगे न त्वदन्योऽस्ति ॥ २२४ ॥

पद्माल्यासलायं मदीयथेतश्चकोरपूर्णेन्दुम् ।
 मङ्गलमूर्तिं वेङ्कटशङ्खालयमीशमाकये ॥ २२५ ॥

राकाशाशाङ्कुवदनं राक्षसमथनं कृपासदनम् ।
 सौन्दर्यविजितमदनं सौगुण्यस्यैकतानलमीडे ॥ २२६ ॥

श्रीशेषशैलवासी श्रियःपतिर्नः श्रियं दृशतु ।
 स्वाश्रितजनचिन्तामणिरभिलात्मैवाश्रयोऽस्माकम् ॥ २२७ ॥

अथ मम किञ्चनमधकृतमशक्तमङ्गं त्वमेव मां वेत्सि ।
 सर्वज्ञ सर्वशक्ते सर्वेश्वर, वेङ्कटेश परिपाळि ॥ २२८ ॥

वेङ्कटनाथो भगवान् वेदस्तुतवैभवो धवोऽस्माकम् ।
 वितरतु विज्ञानि मुहुः प्रतिदिनमक्षीणभोगभाग्यानि ॥ २२९ ॥

आपन्निवारको नः कोऽपि पुमान् वेङ्कटाद्रिकृतवासः ।
 विजयति देवशिखामणिरोजस्वी रक्षको जगताम् ॥ २३० ॥

शेषाद्रिशिखरधामा दोषान् स्पृष्टप्रशस्तगुणभूमा ।
 श्रीवेङ्कटेशनामा श्रियःपतिर्मद्गुरुश्च तन्नामा ॥ २३१ ॥

योगारूढो भगवान् भोगीन्द्रगिरौ य तिन्त्रिणीमूले ।
 वल्मीकाभिव्यक्तो विराजते वेङ्कटेशाप्यः ॥ २३२ ॥

अन्वलयमभिषिञ्चन्ती क्षीरं वल्मीकमूर्ध्नि गां विषणुः ।
 त्रातुं दधौ जिघांसोर्गोपस्य कुठारघातमन्तः स्थम् ॥ २३३ ॥

कुपितस्य गोजिघांसोः कुठारघातं वलन् मूर्ध्ना ।
 तद्प्रणशामकमौषधमीशः शेषाचले निषन्नस्ति ॥ २३४ ॥

सुरवरवन्दितयरणं करदायिषु सज्जनेषु सादरणम् ।
 वरवेङ्कटगिरिशरणं परमं ज्योतिः सदास्तु मे शरणम् ॥ २३५ ॥

पुरुषायास्तु परस्मै पुरातनाय प्रपञ्चलीलाय ।
 पुरुडूतादिभिरभरैः पुरस्कृताय प्रणामोऽयम् ॥ २३६ ॥
 वेङ्कटरमणाय नमः सङ्कटहरणाय सावुशरणाय ।
 रङ्गवसाङ्गुवधनसाराङ्कितवपुषे रमाविहारजुषे ॥ २३७ ॥
 वरिवस्ये वेङ्कटगिरिशरणं करुणालुमिन्दिरारमणम् ।
 हरिमभिलोकरक्षणधुरीणाम्नायमस्तकाभरणम् ॥ २३८ ॥
 वन्दारकगणवन्तमिन्दीवरसुन्दरं धरस्मेरम् ।
 वन्दे वेङ्कटभूभृन्मन्दिरमानन्दवल्लरीकन्दम् ॥ २३९ ॥
 अतसीसुमसङ्काशं शतमभमुभ्यामरप्रजाधीशम् ।
 कृतदुष्टदनुजनाशं सततं श्रीवेङ्कटेशमडमीडे ॥ २४० ॥
 पद्मावतीविवाहे पद्मधनार्ण कुभेरतः कृत्वा ।
 पद्मद्रयधनकाङ्क्षी सद्मनि शेषाद्रिगे हरिर्वसति ॥ २४१ ॥
 क्रीत्वा वराडदत्तं क्षेत्रं वित्तेन शेषगिरिमौलौ ।
 प्रणयकुपितेन्दिरायाः प्रसादनार्थी हरिः कलौ वसति ॥ २४२ ॥
 भृगुमुनिपदडतिधूसरभगवत्तनुसङ्गमाक्षिपन्तीव ।
 प्रणयकुपितेन्दिरासीन्मङ्गाम्बा शेषभूभृतो निकटे ॥ २४३ ॥
 आकाशराजतनयामाकाङ्क्षन् वेङ्कटायले विष्णुः ।
 मृगयामटन्नवाप प्राङ् पद्मां प्रणयकोपतद्रूपाम् ॥ २४४ ॥
 वेङ्कटभूधरशिभरप्राङ्गणभुवि तिन्निशीमूले ।
 भक्तवाननाय भगवान् व्यक्ताकृतिरस्य वसतिं वल्मीके ॥ २४५ ॥
 शम्पासनाभिथेलं सम्पादितसर्वभक्तसाकृत्यम् ।
 तं पालकं त्रिञ्जगतां यम्पसमनासमाश्रये देवम् ॥ २४६ ॥
 अञ्जनगिरिकृतवसतिं रञ्जकमभिलस्य भक्तलोकस्य ।
 कुञ्जरवरदं कलये कञ्जदृशं वेङ्कटेशमिष्टाम्यै ॥ २४७ ॥
 का नाम देवान्या मानावनदीक्षितास्माकम् ।
 दीनानाथशरणं ज्ञानानन्दात्मकं हरिं त्यज्वा ॥ २४८ ॥
 कलशातपत्रकेतनकुलिशाङ्गुशयङ्कपद्मरेभाभिः ।

विलसत्तराब्जमीडे कुलदैवं वेङ्कटाद्रिदृत्तवासम् ॥ २४८ ॥

वस्त्वस्त्यनन्तभूम्भस्तकवसतिप्रदर्शिताकारम् ।

स्वस्त्ययनं साधूनामस्तमिताज्ञानमस्मदाराध्यम् ॥ २५० ॥

वेङ्कटमडीश्रमौलौ व्यक्तं शिवलिङ्गमर्थयन् स्कन्दः ।

विष्णुत्वमेत्य तद्गुणविशेषयोगेन वैष्णवेशोऽभूत् ॥ २५१ ॥

कलिकावेऽपि कलाभिः कलितः षड्भिः कुमारस्य ।

कमलापतेश्च दशभिः कल्याणं वेङ्कटेश्वरः कुरुते ॥ २५२ ॥

वेमिति कलिमलमप्लवं कटतीति दृढत्यसौ स्कन्दः ।

वेङ्कटसुब्रह्मण्यं तं वन्दे यत्र वैष्णवं धाम ॥ २५३ ॥

शिवलिङ्गार्थनसुकृतं भवति हि विष्णुत्वसाधकं जन्तोः ।

वेङ्कटसुब्रह्मण्यो विष्णुर्भवितैष विष्णुकल्पान्ते ॥ २५४ ॥

नीलघनरुचिरगात्रं निरुपमविश्वातिशायियारित्रम् ।

लक्ष्मीकटाक्षपात्रं लक्ष्यं भक्तैर्मंडोऽस्ति सुपवित्रम् ॥ २५५ ॥

वस्त्वस्ति शेषरौले वरदाभयशङ्भयकशयशोभि ।

विश्वाभरगणभुष्यं विष्यातं वेङ्कटेशाभ्यम् ॥ २५६ ॥

रमते रमया साकं रमणः सर्वप्रपञ्चस्य ।

कमलाक्षः शेषाद्रौ शमयन्नंदांसि भक्तानाम् ॥ २५७ ॥

ॐ तत् सटिति पदैर्यत् सततं निर्दिश्यते परं ब्रह्म ।

सत्यं तथ्यैतन् नित्यं श्रीवेङ्कटेशरूपं हि ॥ २५८ ॥

प्राणिष्वव्याजकृतं वाणीपतिपितरभय्युतमनादिम् ।

पूर्वाशशिवद्वत्रमनिशं पूर्वागुणं श्रीनिवासमडमीडे ॥ २५९ ॥

यद्विषयाज्ञानभवं यत्राध्यस्तं जगन्मिथ्या ।

यज्ज्ञानेन तदेकं सत्यं वस्त्वस्ति वेङ्कटेशाभ्यम् ॥ २६० ॥

ब्रह्मैवेश्वरसाङ्गं स्वमायया वेङ्कटेशाभ्यम् ।

रक्षत्यात्माविद्याप्रतिभिम्भितशुवडोटिमपि कृपया ॥ २६१ ॥

अत्र भलु प्रत्यक्षं शेषाद्रौ श्रीनिवासाभ्यम् ।

प्रार्थितदानवरिष्ठं सद्यं भक्तेषु सर्वदा दैवम् ॥ २६२ ॥

मङ्गलदेवी मलिषी यत्पुत्रस्ते पितामहो जगतः ।
 आयुधमपि य सुदर्शनमत्यधिकं वेङ्कटेश साम्राज्यम् ॥ २६३ ॥
 विधाधिदेवता ते स्नुषा त्वदीयान् गुणान् परं स्तौति ।
 वागात्मना त्वमेव स्वात्मानं स्तौषि वेङ्कटाद्ग्रीश ॥ २६४ ॥
 विश्वासरूपिणस्ते वेदास्त्वय्येव नित्यमनुरक्ताः ।
 सारस्वतसर्वस्वं त्वदेककङ्कलं छि शेषगिरिनाथ ॥ २६५ ॥
 शेषगिरीशं स्तोतुं शेषो नावं सडस्रवदनोऽपि ।
 आजन्मसिद्धजडिमा किमुताळं शुक्वदत्र किं वय्मि ॥ २६६ ॥
 नाळं वदामि वचनं वाचयिता वेङ्कटेश्वरो वसति ।
 वृद्धये सद्यः सततं मदागसो नावकाशवेशोऽपि ॥ २६७ ॥
 जय जय निजश्चिञ्छक्तिप्रतिबिम्बितविधिघलोकविश्वात्मन् ।
 श्रीवेङ्कटेश भगवच्छ्रितजनसंरक्षक स्वामिन् ॥ २६८ ॥
 शेषगिरीश्वर तावककल्याणगुणाः कथं नु गाण्याः स्युः ।
 यद्दि शेषिताभिलानां ज्ञवानामप्यशेषाणाम् ॥ २६९ ॥
 वेङ्कटमणो भगवान् वेत्ति मदीयाघमर्षताभेदम् ।
 वितरति वित्तं कृपया विष्णुर्विष्यातभक्तज्जुवातुः ॥ २७० ॥
 भक्तेभ्यस्त्वमभीष्टं भगवन् यद्दि न दिशसि त्वमीशोऽपि ।
 तावकनिर्व्याजकृपा कां कीर्तिं प्राप्नुयाद् दत्त्वा ॥ २७१ ॥
 विष्णुः परमं छति श्रुतिरूपे यत्परेषां ते ।
 दत्त्वा य मां परेभ्यः परमोऽसि त्वं कथं नु तद् भगवन् ॥ २७२ ॥
 कारयसि त्वमृणाणां तस्य निवृत्तौ धनानि दापयसि ।
 श्रीवेङ्कटेश भगवन्नानृण्यं त्वत्प्रसादिनो भविता ॥ २७३ ॥
 निजतनुवनितात्मजगृहधनमुष्यं यन्ममेति सर्वस्वम् ।
 श्रीवेङ्कटेश भगवंस्तवैव याळं द्वितीयोऽस्मि ॥ २७४ ॥
 त्वद्भक्तं मन्वानानामस्माकं विवेकविधुराणाम् ।
 त्वन्नामस्मरणवतां मानय्युतिमीक्षसे कथं विष्णो ॥ २७५ ॥
 धनलाभस्यापायं किञ्चित् सन्दर्भ्यं कृच्छ्रमघलेतुम् ।
 तत्रापि भयमलाभं किं मे दर्शयसि वेङ्कटाद्ग्रीश ॥ २७६ ॥

धत्थं करोषि चेदलमधमार्णत्वं कथं निराकुर्याम् ।
 भीतोऽस्यभयं याचे त्वामेव श्रीनिवास तद् दृष्टि ॥ २७७ ॥
 वनितात्मजादिनिजजनसडवासं कङ्कतः प्रभो यन्मे ।
 आकारयितुं तानिड धनदौर्लभ्यं करोषि डिं श्रीश ॥ २७८ ॥
 डर मे मनांसि कर्तुं रयेन यायान्नरोऽथ शेषाद्रिम् ।
 येन श्रीडरिदर्शननमस्कियादौ यथेच्छलाभः स्यात् ॥ २७९ ॥
 श्रीमन्नध डि जगतां निवास शेषाद्रिवास गोविन्द ।
 मामतिदीनं कृपया पाडि प्रतिपन्थिशमनमाकलयन् ॥ २८० ॥
 शशिरविलोचन माधव परमेश्वर ते जगत्यते यदलम् ।
 वेङ्कटरमण श्रीमन् जय विष्णो श्रीनिवास भो भगवन् ॥ २८१ ॥
 पन्नगरागिरिमस्तकमन्दिरवासिप्रपन्नसौभाग्यम् ।
 यिन्मयडुपं तेजश्चित्ते नित्यं यिरन्तनं मेऽस्तु ॥ २८२ ॥
 अन्नमयाद्यावरणैः पञ्चभिरत्यादरोपगूढधनम् ।
 श्रीवेङ्कटेशरत्नं स्वात्माभ्यं पूर्णमस्यतोऽस्मि धनी ॥ २८३ ॥
 सुभतरमभिलसुभानां ज्ञानानामुत्तमं ज्ञानम् ।
 सत्यानामपि सत्यं स्वं मे वस्तवस्ति वेङ्कटेशाभ्यम् ॥ २८४ ॥
 उभ्वा बीजं वेङ्कटनाथः संविह्ललानि सन्तनुते ।
 श्रीवेङ्कटायलपते श्रीमन्तं त्वां भजामि गोविन्दम् ॥ २८५ ॥
 निजभक्तलोकमानससुक्षेत्रेऽत्यर्थसुप्रसादाभ्यम् ।
 उभ्वा बीजं वेङ्कटनाथः संविह्ललानि सन्तनुते ॥ २८६ ॥
 श्रीवेङ्कटायलपते श्रीमन्तं त्वां भजानि गोविन्दम् ।
 स्वामिन् प्रयच्छ कृपया मड्यमुदारं मनोरथावाप्तिम् ॥ २८७ ॥
 शेषगिरिनाथ तावक्यरणयुगालम्भिशेषीयोगात् ।
 निःशेषितदोषोऽलं तोषं यास्यामि ते कृपया ॥ २८८ ॥
 श्रीवेङ्कटायलेश्वर तावकशक्तिः समस्तजुषेषु ।
 आनन्दचिह्ननाभ्या स्वानुभवे भाति तामलं कलये ॥ २८९ ॥
 शेषगिरीशपदाम्बुजशेषरितात्माश्रितः सौभ्यम् ।

संवित्सत्तात्तुपं सौवर्गं याति सर्वदा साक्षात् ॥ २६० ॥
 करवाणि वेङ्कटेश्वर्यरणां शरणां समस्तश्रवानाम् ।
 दुरितनिवारणानिपुणां दूरीकृतदुःखमस्मदादरशाम् ॥ २६१ ॥
 श्रीवेङ्कटेश भगवन् श्रितजनयिन्तामणो जय श्रीमन् ।
 मां पाछि सत्यभूमन् मुकुन्द विश्वात्मक स्वामिन् ॥ २६२ ॥
 आवासां करुणाया अघिभूमिं सर्वसुगुणततेः ।
 आनन्दभोधमन्दिरमालम्बे वेङ्कटाद्रीशम् ॥ २६३ ॥
 गौरिव वत्सं भगवन् गोविन्द श्रीनिवास मामध ।
 तावककरुणामृतसतरङ्गिणी वेङ्कटेश तर्पयतु ॥ २६४ ॥
 कमनः कमलभवायाः शमनः संसारघोरतापानाम् ।
 धमनो दुरात्मनामपि सुमनः सेव्योऽस्ति वेङ्कटाद्रीशः ॥ २६५ ॥
 वेङ्कटशैलनिवेशे विजयति विश्वावने श्रीशे ।
 भक्तजनानां भद्रं निरुपद्रवमेव भवति निर्दित्रे ॥ २६६ ॥
 वितरसि वित्तं विष्णो वेङ्कटनाथ श्रियः पते मध्यम् ।
 योगक्षेमौ वडसे योगीश्वर मे त्वदाश्रितस्य सदा ॥ २६७ ॥
 विधिमिड विधेरपि त्वां विद्मः श्रीवेङ्कटेश वरदं नः ।
 विज्ञातसर्वतत्त्वं विज्ञानानन्दसत्यभूमानम् ॥ २६८ ॥
 उरिस्वतु वेङ्कटायलशरणाः सर्वार्थवर्गनुतथरणाः ।
 अस्मानुदारकरुणाः कल्याणगुणो रमारमणाः ॥ २६९ ॥
 कमलानाथ कटाक्षान् कलयेऽहं कल्पपादपसदृक्षान् ।
 दुर्जन शिक्षाण्डक्षान् सज्जनसंरक्षाणैकदीक्षान् ॥ ३०० ॥
 श्रीवेङ्कटायलपते वेङ्कटमयलं पतिं य त्वाम् ।
 श्रीमन्तमपि पुराणान्याहुस्त्वं विजयसे विराणामूर्तिः ॥ ३०१ ॥
 मन्तुसहस्रं कृतवत्यन्तो मयि पातकस्य नैवास्ति ।
 क्षन्तव्योऽस्मि त्वां श्रीकान्तं सेवे कृणाभुद्रीशम् ॥ ३०२ ॥
 निजयरणश्रितजनतावननिरतां देवतां भजे काञ्चित् ।
 श्रीवेङ्कटेश्वराभ्यां श्रीमन्तो यत्प्रसादिनो मनुजः ॥ ३०३ ॥

कलिकलुषतारकं ते कलये कल्याणगुणनिधे भगवन् ।
 श्रीवेङ्कटेश्वरेति य नामामृततुल्यमेव जिह्वायाम् ॥ ३०४ ॥
 कट्टम्लवणारसमयकरालनरसिंलदुःसडाकार ।
 श्रीवेङ्कटायलपते कोधमयस्त्वं कथं नु सत्सेव्यः ॥ ३०५ ॥
 क्षुत्क्षामं त्वां सेवे क्षुत्क्षामोऽलं ततोऽलमं भिन्नः ।
 सर्वाधारगतात् ते वेङ्कटरमणस्य दुःषिता न कुतः ॥ ३०६ ॥
 लक्ष्मीपतिरिति नामानर्थं तव येन भक्तलोकस्य ।
 दिशसि त्वं भिक्षुकतां तद्विन्नं प्राप्य वेङ्कटाद्रीश ॥ ३०७ ॥
 भक्तजनदत्तवित्तं प्रतिगृह्य न लज्जसे कथं श्रीमन् ।
 दीनेषु तेषु भिद्यत्स्वपि ते न दया कृष्णीन्द्र गिरिश ॥ ३०८ ॥
 वित्ताशया करं ते दातुं सङ्कुल्य कञ्चिदथ दत्त्वा ।
 रिक्तस्त्वत्तस्तदृणं भिद्यति लब्ध्वा कृष्णामृद्रीश ॥ ३०९ ॥
 तव डिल सर्वं वित्तं त्वद्भक्तस्थास्ति किन्नु तद्भित्तम् ।
 निःस्वः किं वा दधात् करदानं वेङ्कटेश कथयस्व ॥ ३१० ॥
 स्वत्वमथारोघ्यात्मन्यभिमानि तत्प्रयुक्तसङ्कुल्यैः ।
 डिलश्यति भक्तस्तद्भ्रमनिवृत्तये वेङ्कटेश तत् कुरुषे ॥ ३११ ॥
 पालयितुमेनमीदृशमसमर्थश्चेज्जगत्पते दीनान् ।
 कथमिड सर्वांनवसि श्रीवेङ्कटशैलनाथ किमशक्तः ॥ ३१२ ॥
 आभ्यत अेव डि श्रुवान् योनिष्वपि यतुरशीतिलक्षासु ।
 सर्वास्त्वमेव पालयसीत्याडुर्वेङ्कटेश वेदान्ताः ॥ ३१३ ॥
 पालनशक्तिसमेतस्त्वमिमं दीनं कथं न पालयसे ।
 शक्तेः सङ्कोथो वा त्वं वाप्यलसोऽसि वेङ्कटाद्रीश ॥ ३१४ ॥
 अथवा निर्दृष्टता ते लौभ्यं दृप्तत्वमनभिमानित्वम् ।
 दोषा अेते त्वयि किं सन्ति वद श्रीनिवास किं भ्रूषे ॥ ३१५ ॥
 श्रीमद्वेङ्कटगिरिवरधामानं यित्सुषैकभूमानम् ।
 कामितदानपुरीशं कलये कल्याणकल्पतरुमीशम् ॥ ३१६ ॥
 वन्दे वेङ्कटनायकसुन्दरयरणारविन्दयोर्द्धम् ।
 अर्द्धमभिलसंसृतिनिर्द्धं ऋद्धदुःखपरिडरणम् ॥ ३१७ ॥

शेषिच्छेषमडीभृति शेषे त्वमशेषवन्द्यरणोऽसि
 पेषय मदीयपापं शोषय दुःखार्णवं य जगदीश ॥ ३१८ ॥
 दक्षिणनयनं विषणोर्दूरे तमसां निरस्तदुरितं य ।
 आरोग्यदायि कलये वेङ्कटरमणस्य वाञ्छितावाप्यै ॥ ३१९ ॥
 दीनानाथशरण्यं देवं श्रीवेङ्कटेशमडमीडे ।
 दुरिततिमिरौघमिडिरं दूरीकृतदुःखमभिलशुभनिलयम् ॥ ३२० ॥
 व्याधियालसुपर्णं सुपर्णवाहं य वेङ्कटाद्रीशम् ।
 कलये कमपि रमेशं कलिकलुपलरं कृपापूरम् ॥ ३२१ ॥
 भुङ्क्ते ब्रह्मक्षत्राद्यभिलजगत्कलमेकमिव देवः ।
 उपदंशीकृतमृत्युः स त्वं श्रीवेङ्कटेश मां पाहि ॥ ३२२ ॥
 आदित्यान्तर्वर्तिज्योतिर्मूर्तिर्द्विराणमयः पुरुषः
 यक्षुःप्रकाशकस्त्वं जगतश्चक्षुश्च वेङ्कटाद्रीश ॥ ३२३ ॥
 त्वं दंडरपुण्डरीके क्षेत्रे क्षेत्रे विभासि सूक्ष्मायाः ।
 दीपशिभाया मध्ये परमात्मा वेङ्कटाद्रीश ॥ ३२४ ॥
 श्रोतव्यस्त्वं श्रोता श्रवणमपि श्रीपते त्वमेवेति ।
 श्रुतिराह वेङ्कटाद्री श्रौतार्थं त्वां प्रपद्येऽहम् ॥ ३२५ ॥
 वक्ता वाग् वक्तव्यो वाययिता वेङ्कटेश्वरो नान्यः ।
 वयसामभूमिरस्य प्रभोर्हि मडिमा गतिः स मे देवः ॥ ३२६ ॥
 त्वामप्राप्य वयांसि श्रौतान्यपि यन्निवर्तन्ते ।
 सड मनसा वेङ्कटगिरिनाथ कथं गोयरोऽसि मद्भयसाम् ॥ ३२७ ॥
 दृश्यं द्रष्टा दृष्टिस्त्वमेव यत् सकलजगदधिष्ठानम् ।
 सत्यं चित्सुभङ्गं वेङ्कटराट् त्वां कथं नु पश्यामि ॥ ३२८ ॥
 आधिव्याधिनिवारणमापन्नत्राणामार्तिसंडरणम् ।
 वन्दे वेङ्कटरमणं विश्रामरवन्द्यरणमुरुकरुणम् ॥ ३२९ ॥
 निजयरणभक्तारक्षणानिपुणोऽयं वेङ्कटाद्रिकृतशरणः ।
 नित्यानपायकरुणः कमलारमणः करोतु कल्याणम् ॥ ३३० ॥
 वरदरयकाभयकरमरविन्दाक्षं परात्परं वस्तु ।

करुणैकतानमाश्रितभरणाधुरीणं भजे हरिं भक्त्या ॥ ३३१ ॥

वेङ्कटशैलविहारी वेत्ति नराणां मनोगतं सकलम् ।

देवः स अथैव भगवान् भावं सकृलीकरोतु मे कृपया ॥ ३३२ ॥

अथा जगतां स्रष्टुः पालयिता पालकानां य ।

उन्तृणामपि उन्ता उरे त्वमेवासि वेङ्कटाद्रीश ॥ ३३३ ॥

भगवन् वेङ्कटनाथ त्वदाज्ञया वाति वायुरादित्यः ।

अम्भरथरो विभाति त्वत्तो मृत्युर्बिभेति धावति य ॥ ३३४ ॥

वन्दे वेङ्कटनाथं सकलबुधाश्रेयपादपद्मं यम् ।

आराध्य भक्तिभरिता राजन्ते देवमानिताः काले ॥ ३३५ ॥

त्वत्पदपङ्कजसंसाधितचित्तमिमं जनं कृपाजलधे ।

मां पाछि सन्ततं त्वं भक्तानां क्षेमदानकृतदीक्ष ॥ ३३६ ॥

ॐ तत्सदिति यदुक्तं ब्रह्म श्रीवेङ्कटाद्रिगं ध्याये ।

तस्मात् सर्वोपास्यं सर्वज्ञं सर्वपूर्णमात्मानम् ॥ ३३७ ॥

श्रीवेङ्कटेशमङ्गलमूर्तिध्यानं जनस्य विमलदृशः ।

सर्वं श्रीविष्णुमयं भाति सिदानन्दरूपमलभेव ॥ ३३८ ॥

यमयत्यन्तर्यामी मदनन्तरङ्गं यथा यथान्तःस्थः ।

कलये तथैव कर्ता वेङ्कटगिरिनायको नाडम् ॥ ३३९ ॥

देवदृशा जातोऽहं शिवदृशा वेङ्कटेशांशः ।

आत्मदृशैव तु सोऽहं प्रत्यग्ब्रह्माद्रयानन्दः ॥ ३४० ॥

श्रीवेङ्कटेशकृपया श्रीमत्स्वप्निषु भक्तवर्गेषु ।

कश्चित् तत्त्वं बुद्ध्वा सत्तामात्रो निरञ्जनो भवति ॥ ३४१ ॥

अभयममृतं प्रपद्ये ब्रह्माकारान्तरङ्गवृत्तिर्यः ।

निर्द्वन्द्वः सुभसम्पत्सत्तामात्रो भवेद् विष्णुः ॥ ३४२ ॥

नित्यं शुद्धं बुद्धं शान्तं शिवमव्ययं सिदानन्दम् ।

पूर्णां ब्रह्माहमहं ब्रह्म श्रीवेङ्कटेशपदलक्ष्यम् ॥ ३४३ ॥

भावानाद्यज्ञानद्वैतध्वान्तप्रमापणादित्यान् ।

भगवत्पादकटाक्षान् कलये कल्याणकल्पवृक्षांश्च ॥ ३४४ ॥

जयति ब्रह्मानावृतसिद्धभाण्डरसं जगद् यत्र ।
अस्तीव वेङ्कटेश्वरपदलक्ष्ये भाति लीयते तत्र ॥ ३४५ ॥
वेदान्तसारभूतैस्तत्त्वमसीत्यादिकैर्महावाक्यैः ।
श्रीमच्छङ्करभगवच्चरणोक्तार्थैः प्रबोधितः सोऽस्मि ॥ ३४६ ॥
सुब्रह्मण्यमुभोद्धतसिद्धान्तार्थस्तुतिं विष्णोः ।
पठतां पापनिवृत्तिः क्लमभिलषितं भवेत् सत्यम् ॥ ३४७ ॥
एतं सुब्रह्मण्ययोगिविरचिता श्रीतत्त्वार्थसारावलिः समाप्ता ।
स्तोत्रसमुच्चयः २ (५९)

The Tattvdrlliasaravali (59), in 347 verses of different metres, by Subrahmanyayogin is on Lord Venkatesvara on the hills at Tirupati. It refers to certain incidents in the story of the Venkacalamahatmya to various tirtha-s and places of importance in Tirupati and to the tradition that the God in the shrine of Venkatesvara was originally Subrahmanya.

Proofread by Rajesh Thyagarajan

Tattvartha Saravali

pdf was typeset on June 29, 2023

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

